

i Kunstnerens Ret. At Bygninger samt de paa disse anbragte Kunstværker kunne afbildes paa arkitektoniske Malerier og Tegninger, naar de der kun fremtræde som Led i et selvstændigt Kunstværk, behøver ikke at udtales, da dette følger af Reglen i § 31.

3dje Afsnit.

I dette Afsnit samles alle de Bestemmelser, der gælde for samtlige i Loven omhandlede Forhold samt Reglerne om Lovens Indvirkning paa den allerede bestaaende Lovgivning. Paa Grund af disse Bestemmelser meget forskellige Indhold er der her ikke Anledning til mere almindelige Bemærkninger, hvorimod de foreslaaede Endringer i den gældende Ret omtales ved de enkelte Paragraffer. Om disse bemærkes:

Til § 35.

Reglen om Paatalen stemmer med den gældende Ret, og saa vel denne som Reglen i andet Punktum stemmer med, hvad der enten er positivt udtalt eller dog fast antaget overalt.

Til § 36.

Den gældende Retts Regler om Præsription af de her omhandlede Krav, jfr. Lov af 29de December 1857 § 22, Lov af 31te Marts 1864 § 8 og Lov af 24de Marts 1865 § 3, ere sikkert for vidt gaaende, idet de hjemle Præsription af alle Søgemaal for Overtrædelse af disse Love. Medens Præsription af Erstatning og Straf er naturlig, er det urimeligt ogsaa at lade Kravet paa Konfiskation forældes i den angivne korte Tid. Saa længe Retten bestaar, bør den ogsaa kunne haandhæves i alt Fald saaledes, at fortsatte Krænkelser afværges. En saadan Søndring er ogsaa opstillet i de fremmede Love, som overhovedet hjemle en særlig Præsription af disse Krav, jfr. norsk Lov 8de Juni 1876 §§ 43 og 44 og Lov af 12te Maj 1877 § 13, tydsk Lov 11te Juni 1870 §§ 33—38, endvidere svejtsk Lov Art. 17 og 18, ungarsk Lov §§ 36—39. Hvad Forældelsesfristen angaar, vil det vistnok her, som overhovedet ved kortvarige Præsriptionsregler, være heldigt at opstille en dobbelt Regel, en noget længere absolut Frist regnet fra det Tidspunkt, da Krænkelserne træder aabenlyst frem (Offentliggørelsen) og en kortere relativ Frist regnet fra det Tidspunkt, da Krænkelserne kommer til den forurettedes Kundskab. Den gældende Retts Regler om Fristens Beregning, navnlig om Udgangspunktet for denne, ere i

høj Grad uklare og gøre til Dels hele Reglen uanvendelig. Dette undgaas ved den her foreslaaede Affattelse.

Fra det oprindelige Forslag afviger denne Bestemmelse derved, at den absolute Præsriptionsfrist for Straffens Bedkommende er nedsat til 2 Aar, hvorved Bestemmelsen kommer i Overensstemmelse med den almindelige Regel i den norsk og danske Straffelov. For Erstatningskrav og lignende maa en Frist af 3 Aar anses for passende.

Til § 37.

Ved Spørgsmaalet om den her omhandlede Lovgivnings stedlige Omraade følger den gældende Ret i det hele Territorialprincippet, idet det, for saa vidt angaar tidligere udgivne Værker, kun er de her i Landet udgivne eller — ved Kunstværker — de her i Landet udførte Værker, som beskyttes, men da ogsaa alle disse uden Hensyn til Frembringerens Nationalitet. I en enkelt Retning er dog Lov af 29de December 1857 inkonsekvent, idet § 20 kun rammer Indførsel af danske Forfatteres Værker — et for øvrigt ikke ganske klart Begreb. Lignende Regler gælde i hollandsk og engelsk Ret.

Andet Steds gennemføres nu næsten overalt Nationalitetsprincippet, saaledes at det afgørende i første Instans er Forfatterens Kunstnerens osv., Nationalitet, hvorhos man dog i Reglen for at værne om den indenlandske Forlagsvirksomhed tillige beskytter fremmede Forfatteres Værker, naar disse udgives i Landet, jfr. i det hele norsk Lov (1876) § 45, svejtsk Lov (1877) § 19, jfr. Lov 3. Maj 1867 § 7, finsk Lov § 32, tydsk Lov (1870) § 61, portugisisk Civilkodex Art. 578¹⁾. Ved en ny Lovordning bør dette sidste System sikkert foretrækkes, særligt i et lille Land som Danmark. Paa mange videnskabelige Omraader er der nemlig paa Grund af den lille Læsekræds, som her kan paaregnes, almindeligt, at Forfatterne ere nødsagede til at udgive deres betydeligste Værker paa fremmede Forlag, navnlig ofte i fremmede Tidsskrifter. Men derfor at nægte dem al Beskyttelse vilde være ganske ubilligt. Ligeledes vilde det være urimeligt at nægte danske Kunstnere Beskyttelse for deres under

¹⁾ Paa Nationalitetsprincippet hvile ogsaa svejtsk Lov Art. 10 og fransk Lov Art. 50 flg., der dog under Forudsætning af Genfældighed eo ipso indrømmer ogsaa fremmede Forfattere Beskyttelse. Derimod have den franske Lov af 26de Marts 1852 og belgisk Lov Art. 38 opgjort enhver national eller territorial Begrænsning og beskyttelse uden Hensyn til Genfældighed fremmede Forfattere etc. Ige saa vel som indenlandske.